

Arrest

nr. 125 166 van 3 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat W. BUSSCHAERT, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Jamiya wijk, Mosul (Centraal-Irak). In 2010 zou u uw rechtenstudies beëindigd hebben aan de Hadbaa-universiteit in Mosul. In 2011 zou u, samen met een vriend, een eigen advocatenkantoor hebben opgestart. U zou als advocaat enkel gewerkt hebben aan huwelijkszaken waarbij u instond voor het invullen van de vereiste formulieren en aanwezig was in de rechtbank bij de legalisatie. Begin september 2013 zou u op uw gsm een tekstbericht hebben ontvangen waarbij u met de dood werd bedreigd indien u met uw job niet zou stoppen. De dag nadien zou u nogmaals op die manier bedreigd zijn. U zou hierop uw werk hebben stopgezet en gewoon thuis gebleven zijn. In die periode zou ook uw vader verlof hebben genomen op uw werk en zou uw zus haar studies hebben

gestaakt, dit uit schrik voor de bedreigingen. Een viertal dagen later zou u uw vader naar het ziekenhuis hebben willen brengen. Onderweg zou u door een Opel Vectra, met drie onbekenden, zijn achtervolgd. Ze zouden geprobeerd hebben uw wagen tot stilstand te brengen en u hebben beschoten. U zou in de verte een Hummer - voertuig van het leger - hebben opgemerkt en in die richting zijn weggevlucht. Hierop zouden uw belagers weggereden zijn. Op 12 september 2013 zou u onder de deur thuis een dreigbrief van 'Dawlat al Iraq al Islamiya' hebben aangetroffen. Opnieuw zou u met de dood zijn bedreigd indien u uw werkzaamheden niet stopzette. De doodsb bedreigingen zouden ook ten aanzien van uw familie zijn geuit. Ook zou uw wagen in brand zijn gestoken. Hierop zouden u, uw ouders, uw broer en zus de woning in Jamiya wijk verlaten hebben en afwisselend bij twee tantes in Mosul hebben verbleven. Uw neef zou in de maand september 2013 nog tweemaal zijn gaan informeren in de buurt van jullie ouderlijke woning en zo via de burens vernomen hebben dat gemaskerde personen nog naar jullie kwamen zoeken, jullie huis in de gaten hielden en naar jullie hadden gevraagd. Uit schrik zouden u en uw familie op 15/12/2013 Mosul verlaten hebben en naar Dohuk (Noord-Irak) gegaan zijn waar jullie een appartement huurden. Daar u geen toekomstperspectief had in Dohuk zou u op 20/3/2014 Irak verlaten hebben en, via Turkije, met eigen paspoort naar Marokko zijn gereisd. Vanuit Marokko zou u vervolgens met een vals paspoort naar België zijn doorgereisd. U kwam op 31 maart 2014 aan in België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Na uw asielaanvraag bezorgde u de 'protection officer' (PO) via mail volgende documenten: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw Iraaks rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, een kiezerskaart, een stuk van een voedselrantsoenkaart, een dreigbrief, twee attesten van het comité van de pensioenkas voor advocaten + twee betalingsbewijzen op uw naam, twee attesten van de Balie van advocaten, directoraat boekhouding ter staving van uw lidmaatschap bij de Balie, een badge op uw naam betreffende uw betrokkenheid bij de Balie, uw diploma en een muurdiploma.

U verklaarde tijdens uw gehoor dat originelen van deze stukken door uw vader werden opgestuurd via TNT post. Deze zending zou echter zijn tegengehouden door een speciale afdeling van de douane na aankomst in België. Ter staving van uw geblokkeerde zending legde u een emailbericht voor.

B. Motivering

Er door het CGVS dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van Vluchtelingenconventie dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u verschillende keren, omwille van uw werkzaamheden als advocaat, met de dood werd bedreigd. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw relaas.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat reeds ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw beweringen rechten te hebben gestudeerd en vervolgens als advocaat te hebben gewerkt.

U gevraagd wie de rector was van de universiteit toen u er studeerde, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U voorts gevraagd wie de decaan was, antwoordt u volledig naast de kwestie en stelt u dat er een prof was die Abdelkader heette. U dan nogmaals gevraagd naar de decaan, stelt u dat zich de naam niet herinnert (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U voorts gevraagd welke vakken u volgde tijdens uw studies kan u er wel een aantal noemen doch u beperkt zich tot een vrij algemene omschrijving en opsomming, i.c. wettelijke regeling, mensenrechten, IT en Engelse taal, Islamitische recht, internationaal recht, strafrecht en pleiten (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Ook iemand die geen rechten studeerde kan een dergelijke opsomming geven. Van iemand die, zoals u, beweert gedurende vier jaar rechtenstudies te hebben gevolgd, en bovendien pas 3,5 jaar terug afstudeerde, is het echter geenszins onredelijk te verwachten dat u meer specifiek zou kunnen aangeven in welke verschillende vakken u onderricht kreeg. Uit het "graduation certificate" dat u via mail aan de protection officer (PO) bezorgde, blijkt immers dat u nog tal van andere vakken zou hebben gevolgd. Bovendien is het wel opmerkelijk dat waar u aanhaalt dat u ook het vak "mensenrechten" volgde zulks dan weer nergens staat vermeld op uw "graduation certificate". U vervolgens gevraagd het rechtssysteem in Irak even uit te leggen en aan te geven welke soorten rechtbanken er bestaan, antwoordde u vaagweg "dat u zich de correctionele rechtbank, pleiten, contracten afsluiten en detentie regelen kan herinneren" (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins een antwoord is op de u gestelde vraag. U hierop gewezen, repliceerde u

vaagweg dat de rechter de hoogste functie is bij elke rechtbank en dat de advocaten pleiten (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U dan nog gevraagd welk soorten rechtbanken er bestaan in Irak, probeerde u de vraag te ontwijken en merkte u op dat u enkel instond voor de regeling van huwelijken (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Erop gewezen dat u hierover toch wel informatie zal gekregen hebben tijdens uw studies, stelde u dat u het niet meer weet omdat het lang geleden is. Er voorts door de PO op gewezen dat u pas een drietal jaar geleden afstudeerde, poogde u uw onwetendheid te vergoelijken door te wijzen op de omstandigheden van wat u meemaakte. Dit is niet aannemelijk. Gezien uw verklaringen dat u als advocaat werkte én dit tot september 2013 - amper 6 maanden geleden - is het geenszins aannemelijk dat u niet zou kunnen aangeven welke rechtbanken er bestaan in Irak en/of hoe het Iraakse rechtssysteem in zijn werk gaat. U voorts gevraagd door welke rechtstak "huwelijken" geregeld worden, antwoordde u weerom naast de kwestie en stelde u dat het geregeld wordt in een speciale rechtbank in Mosul (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U nogmaals gevraagd naar de rechtstak waaronder "huwelijken" vallen, repliceerde u dat dit door het burgerlijke recht geregeld wordt (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Dat u, die enkel als huwelijksadvocaat zou gewerkt hebben, niet weet dat het huwelijk door het familierecht, en meer specifiek door de "Personal Status Code" geregeld wordt (zie informatie in het administratieve dossier), is des te merkwaardiger. U nog gevraagd waaruit uw werk als huwelijksadvocaat precies bestond en hoe u te werk ging, merkte u vaagweg op dat u de formulieren regelde waarop de namen van de getuigen en het bruidspaar moesten vermeld worden, dan diende u die formulieren in bij de rechtbank waarna de rechter dit, in uw aanwezigheid, handtekende en legaliseerde. U gevraagd welke gegevens zoal vermeld staan op die formulieren die in de rechtbank ondertekend werden, stelde u ondermeer dat "alle informatie" vermeld werd. U dan uitdrukkelijk gevraagd wat dit precies inhoudt, kon u hierop geenszins een antwoord geven. U stelde dat u dit niet kan zeggen en voegde er nog aan toe dat u maar een korte periode dit werk heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS p. 4 en 5). Dat dit geenszins een afdoende uitleg is mag duidelijk zijn; zeker gezien u beweerde enkel als huwelijksadvocaat te hebben gewerkt. U voorts nog gevraagd een aantal rechters, waar u in Irak mee samenwerkte, bij naam te noemen, haalde u de naam Mohamed Abdelkader aan (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Gezien hij niet de enige rechter was die huwelijken legaliseerde, werd u gevraagd nog een aantal namen te noemen, wat u evenwel niet kon. U poogde uw onwetendheid hier te rechtvaardigen door aan te geven dat u altijd met diezelfde rechter werkte. U dan gevraagd hoe dit kon en of u als advocaat zelf kon kiezen met welke rechter u werkte, ontweek u vooreerst meermaals de vraag om dan uiteindelijk te bevestigen dat u inderdaad zelf kon kiezen met welke rechter u werkte (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Dit kan echter ten zeerste worden betwijfeld. In elk geval kan dit geenszins rechtvaardigen dat u slechts de naam van één rechter kan noemen. Dat u, die toch een aantal jaren binnen de advocatuur zou tewerkgesteld geweest zijn én zelfs een eigen advocatenkantoor zou hebben gehad met uw vriend/collega, geen enkele naam kan noemen van enige andere rechter die zich in Mosul bezighield met de legalisatie van huwelijken, is geenszins aannemelijk.

U bleek eigenaardig genoeg ook niet in staat om weer te geven welke vereisten er zijn om een huwelijk te kunnen afsluiten. Des te eigenaardiger is dat u bovendien de vraag aanvankelijk niet bleek te begrijpen. Na enige verduidelijking stelde u dat de regelingen voor de bruidsschat moeten getroffen worden en dat beide partijen moeten instaan voor het huwelijk. Andere vereisten zijn er volgens u niet (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk nog tal van andere voorwaarden worden gesteld en vereisten zijn waaraan moet worden voldaan alvorens een huwelijk geldig kan worden afgesloten (zie informatie in het administratief dossier). Dat u effectief rechten studeerde en nadien als huwelijksadvocaat zou gewerkt hebben, kan, gezien voorgaande, ten zeerste worden betwist. Bovendien is het wel zeer merkwaardig dat u specifiek als huwelijksadvocaat aan de slag zou zijn gegaan, temeer daar uit het diploma dat u voorlegde nergens blijkt dat u tijdens uw vier jaar durende studies ooit onderricht kreeg in het familierecht. Dat u voorts ook niet kan preciseren wanneer u, met uw vriend, een eigen advocatenkantoor startte - u kwam niet verder dan op te merken dat u in 2011 begon te werken (zie gehoorverslag CGVS p. 6) - maakt dat de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw studies en werkzaamheden - die aan de basis zouden liggen van uw problemen - nóg verder wordt uitgehold.

Het geheel van voorgaande bevindingen maakt duidelijk dat u niet heeft weten te overtuigen dat u effectief uw diploma rechten heeft behaald en vervolgens gedurende een aantal jaren als advocaat heeft gewerkt

Dat u verschillende documenten voorlegde betreffende uw studies en werkzaamheden, kan voorgaande bevindingen geenszins in een ander licht plaatsen. Vooreerst is het zo dat stukken slechts een ondersteunende werking hebben, in die zin dat er slechts enige bewijswaarde kan aan

worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals duidelijk blijkt, is zulks in casu geenszins het geval. Daarenboven hebben Iraakse documenten sowieso slechts relatieve bewijswaarde gezien alle documenten in Irak tegen betaling kunnen verkregen worden (zie informatie in het administratieve dossier).

Gezien bovenstaande vaststellingen komt ook de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u, als advocaat omwille van uw werk werd bedreigd, logischerwijs op de helling te staan.

Ook al zou u uw werkzaamheden als advocaat aannemelijk hebben gemaakt, quod non, dan nog **kan geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u met (de terreurbeweging) Dawlat al Iraq al Islamiya zou hebben gekend omwille van uw werkzaamheden en omwille waarvan u uw land zou hebben verlaten.**

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u de aanvang van uw problemen, i.c. de bedreiging die u via een tekstbericht ontving, niet precies in de tijd kan situeren. U komt hier niet verder dan te stellen dat dit begin september 2013 plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Gezien u verklaarde dat u direct na die bedreiging uw werkzaamheden stopzette en, tot jullie de woning op 12/9/2013 voorgoed verlieten, nog slechts één keer uw woning buitenkwam (zie gehoorverslag CGVS p. 12), is het geenszins onredelijk te verwachten dat de precieze datum van deze, voor u duidelijk zeer ingrijpende gebeurtenis, in uw geheugen gegrift zou staan. Het is tevens ook zeer merkwaardig dat u aanvankelijk doorheen uw verhaal telkens over slechts één dreig-sms praat om dan uiteindelijk op merken dat u twee bedreigingen via sms ontving, dit op twee opeenvolgende dagen. U verklaarde hierbij nog dat u dan uw werk stopzette nadat u die tweede dreig-sms had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en p. 17). U gevraagd waarom u voordien slechts over één dreig-sms sprak, gaf u het bizarre antwoord dat u waarschijnlijk de tweede bedreiging was vergeten te vermelden (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Nogmaals kan worden opgemerkt dat, gezien de impact die deze gebeurtenis op u had, er toch kan worden aangenomen dat u dit niet zomaar zou vergeten melden.

Nog volgens uw verklaringen werd u toen als enige bedreigd. Uw collega kende nooit zulke problemen en andere advocaten die eveneens zoiets meemaakten, kent u niet. Waarom dan nét u als enige werd bedreigd, kon u ook niet verduidelijken. Evenmin had u een idee waarom u, die al sinds 2011 aan de slag zou zijn geweest, plots in september 2013 die bedreigingen kreeg. U kon ook geen enkele reden bedenken waarom u precies omwille van uw werk zou zijn bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p. 12, 17 en 18). Hierbij kan men zich overigens de vraag stellen waarom een soennitische terroristische groepering als Dawlat al Iraq al Islamiya, die zich voornamelijk richt tegen de sjiieten, u, een soennitische advocaat die zich enkel zou hebben beziggehouden met het regelen van huwelijken, en uw werkzaamheden als een bedreiging zou aanzien. Dat u zelf geen enkel idee blijkt te hebben van de redenen waarom u zou zijn bedreigd, mag eens te meer verbazen gelet op het feit dat in de dreigbrief die u voorlegde nochtans een duidelijke uitleg staat weergegeven. Uit een vertaling van dit document blijkt immers dat u beschouwd wordt als een 'verrader' en dit omwille van uw samenwerking met de regering van Al Maliki en dit in verband met zaken van/tegen leden van Dawlat al Iraq al Islamiya. U zou, nog volgens de dreigbrief, contacten hebben met leden van het leger en met hen samenwerken in kader van terroristische zaken. Dit strookt echter geenszins met uw eigen verklaringen dat u zich, in het kader van uw werk, enkel bezighield met het regelen van huwelijken. Hoe dan ook is het, rekening houdend met de dreigbrief, hoegenaamd niet aannemelijk dat u tijdens uw gehoor verklaarde geen enkel idee te hebben van de redenen waarom u werd bedreigd. Tot slot kan hier nog worden aan toegevoegd dat uw verklaringen aangaande de inhoud van de dreigbrief niet stroken met de inhoud van de brief zelf. U gevraagd wat er in de dreigbrief stond, stelde u dat u ofwel uw werk moest verlaten ofwel zou worden gedood. U merkte hierbij nog op dat de dreigementen voor uw hele familie bedoeld waren (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 17). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt geenszins dat u voor de keuze werd gesteld te worden gedood of uw werk te verlaten en evenmin dat ook uw familieleden met de dood werden bedreigd. Gezien uzelf de dreigbrief zou hebben gevonden én u deze voorlegt ter staving van uw relaas, kan minstens worden verondersteld dat u duidelijk zou weten wat de inhoud is van dit document. Voorgaande vaststellingen zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Bovendien kan hier nog worden aan toegevoegd dat de dreigbrief een volledig voorgedrukt document betreft die door éénieder die over een pc met tekstverwerking beschikt kan worden opgesteld. Het geheel van deze bevindingen in combinatie met de informatie dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, maken dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document.

U verklaarde nog dat u, nadat u uw werk stopzette, thuis bleef en nooit buiten kwam, dit omdat u bang was. U expliciet gevraagd of u nooit buitenkwam, antwoordde u bevestigend. U dan gevraagd hoe u dan kon beschoten worden, merkte u op dat u op een dag besliste iets te doen en toch naar buiten ging (zie gehoorverslag CGSV p. 12). U gevraagd wat u dan die dag besliste te doen, antwoordde u dat uw moeder ziek was en dat u haar naar het ziekenhuis wou brengen (zie gehoorverslag CGVS p. 13). U echter later gevraagd wie bij u in de wagen zat op het moment dat u werd beschoten, repliceerde u eigenaardig genoeg dat u met uw vader in de wagen zat (zie gehoorverslag CGVS p. 13). U hier dan gewezen op uw eerdere verklaringen dat u uw moeder naar het ziekenhuis wou brengen, volhardde u gewoon dat het uw vader betrof (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Hoe dan ook, dat u, die zo'n angst had en uw werk stopzette na de bedreigende tekstberichten en uw huis niet meer durfde buitenkomen, dan toch het risico nam uw vader met de auto weg te brengen, doet afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de ernst, van de problemen die u zou hebben gekend. Gezien u ervan overtuigd bent dat u geveiseerd werd, kan toch worden verondersteld dat u kost wat kost zou willen vermijden dat u werd opgemerkt en iemand anders zou vragen uw vader naar het ziekenhuis te brengen. U heeft immers nog uw tantes en neven in Mosul wonen. Dat u bovendien het risico nam zelf naar het ziekenhuis te rijden, amper 4 dagen nadat u uit angst uw werk stopzette en u thuis verborg (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13), is eens zo merkwaardig. Dit blijkt voorts ook de enige tijdsaanduiding te zijn die u aangaande de schietpartij kan geven (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Ook dit is niet aannemelijk. Nog meer dan bij de bedreigingen die u kreeg via de tekstberichten, kan er worden verondersteld dat u zich ten allen tijde de exacte datum zou kunnen herinneren waarop een aanslag op uw leven werd gepleegd. Dat u en uw familie, nadat u en uw vader zouden zijn beschoten, nog naar huis terugkeerden en niet direct met jullie gezin vertrok, wekt verder ook de nodige verbazing. Er kan immers worden verwacht dat u, die op straat zou zijn herkend door uw belagers toen u met uw vader naar het ziekenhuis onderweg was, rekening zou hebben gehouden met het eventuele risico dat uw belagers u toch vanop afstand naar uw woning zouden zijn gevolgd na de mislukte schietpartij, dit ongeacht het feit dat ze aanvankelijk wegvluchtten toen u zich tot de soldaten in de Hummer wendde. Voor zover u en uw familie ervan zouden zijn uitgegaan dat jullie thuis veilig waren, is het dan wel hoogst merkwaardig dat u de wagen waarin u werd beschoten, en die bijgevolg minstens sinds de schietpartij door uw belagers gekend was, na de schietpartij gewoon voor het huis achterliet. Er kan toch worden van uitgegaan dat u en uw familieleden, die allen zo'n angst hadden - u en uw vader stopten met werken en uw zus zette haar studies stop (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 15) - alert genoeg zouden geweest zijn om de wagen op een andere plaats achter te laten en zo te vermijden dat ze jullie woonplaats zouden vinden. Dat uw belagers die er via sms mee dreigden u te doden en zouden gepoogd hebben u dood te schieten, zich dan gewoon beperkten tot het nogmaals achterlaten van een dreigement en het in brand steken van de wagen, zonder zelfs de moeite te nemen om de woning op uw aanwezigheid te controleren, is dan ook weinig waarachtig. Zeker gelet op uw verdere verklaringen dat uw belagers na jullie vertrek uit de woning op 12/9/2013, nog meermaals naar u/jullie thuis zouden zijn komen zoeken en bij de burens navraag zouden gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Hoeveel keer uw belagers nog zouden zijn komen zoeken naar jullie, kan u dan weer niet zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 16).

U verklaarde verder dat u sinds 12/9/2013 met uw familie afwisselend bij twee tantes verbleef in Mosul alvorens op 15/12/2013 met uw familie naar Dohuk (Noord-Irak) te vluchtten. Waarom jullie uiteindelijk op 15/12/2013 Mosul verlieten, is echter niet duidelijk. U hiernaar gevraagd, stelde u aanvankelijk dat jullie eraan dachten om terug te keren maar dat het bleef voortduren (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Naast de hierboven uitvoerig aangebrachte bedenkingen betreffende de problemen die u zou hebben gekend, kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt. U verklaarde dat uw neef twee keer naar uw huis terugkeerde om zich te informeren, de eerste keer was ongeveer een week na 12/9/2013 en de tweede keer was nog eens 4 dagen later (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Latere pogingen om u, via uw neef of op een andere manier nog te informeren, haalde u niet aan. Dat u ook thans geen enkele informatie heeft over de verdere evolutie van de situatie in Jamiya wijk én zelfs niet de moeite heeft genomen om bij uw eigen familie na te vragen of zij überhaupt nog iets hebben vernomen (zie gehoorverslag CGVS p. 18), doet verder afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen. Uw onwetendheid en nalatigheid u terdege te informeren raakt immers aan de kern van uw relaas wat de geloofwaardigheid geenszins ten goede komt.

Dat u en uw familie aldus in december 2013 Mosul omwille van de aanhoudende problemen dienden te verlaten, toonde u ook op geen enkele manier aan en kan, in het licht van het geheel van voorgaande vaststellingen, dan ook niet worden volgehouden.

Hoe dan ook, u heeft geenszins aangetoond dat u, omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, niet bij uw familie in Dohuk kon blijven en Irak diende te verlaten drie maanden na uw aankomst ginds. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u er enig probleem kende. Samen met uw familie verbleef u er legaal en huurden jullie er een appartement. U verklaarde voorts nog dat uw familie er tot op heden geen problemen kent en op de vraag waarom u niet bij uw familie kon blijven, stelde u enkel dat u er geen toekomst heeft en er niet kan werken omdat u de taal niet spreekt. Dit zijn echter motieven van socio-economische aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. U merkte voorts nog op dat de mensenrechten er niet gerespecteerd worden, maar brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u de Koerdische regio in maart 2014 omwille van dergelijke mensenrechtenschending(en) diende te verlaten dan wel dat uw familie er, omwille van dergelijke schendingen, niet kan blijven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u geenszins het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, heeft aangetoond.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Om dit reëel risico te kunnen evalueren, dienen diverse objectieve elementen, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, etc., in ogenschouw genomen te worden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds is het duidelijk dat er niet kan gesteld worden gesteld worden dat er anno 2013 in Irak een open strijd aan de gang is waarbij de strijdende partijen elkaar om terreinwinst bekampen. De recente golf grootschalige aanslagen roept herinneringen op aan de burgeroorlog die Irak in de periode 2006-2007 in de greep hield. Ook het toenemende sektarische karakter van het gepleegde geweld, de toegenomen slagkracht van Al Qaeda en de beperkte reactivering van de sjiiitische milities roepen de vrees op voor een hernieuwde escalatie van geweld. De omvang van het gepleegde geweld in Irak blijft echter significant lager dan in 2006-2007. De 963 burgerdoden in mei 2013 en de 928 burgerdoden in juli 2013 vormen de hoogste dodentallen die Centraal-Irak gekend heeft sedert april 2008, maar deze aantallen blijven meer dan de helft lager dan het gemiddelde aantal burgerdoden dat in de periode 2006-2007 maandelijks viel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Nineveh (Mosul) te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst de afgelopen jaren weliswaar onstabiel bleef, doch dat er geen "open combat" gevoerd wordt. Hoewel er melding wordt gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld dat de provincie Nineveh heden kenmerkt hoofdzakelijk doelgericht van aard. Tal van de recente aanslagen in Mosul betreffen gerichte moordaanslagen op veiligheidsdiensten. Hierbij worden voornamelijk het leger, de politie, en Sahwa-leden gevisieerd. De frequentie van de grootschalige aanslagen in Nineveh ligt voorts beduidend lager dan in de provincie Bagdad. Niettegenstaande er in de provincie sprake is van een aanhoudende reeks van kleinschalige incidenten, is het aantal burgerslachtoffers echter, beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Nineveh actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen hier geenszins een ander licht op werpen. Het feit dat u enkel scans en prints van de stukken kan voorleggen volledig terzijde gelaten, moet worden vastgesteld dat uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, uw kiezerskaart, uw Iraaks en internationaal rijbewijs het stuk van een voedselrantsoenkaart louter betrekking hebben op uw persoonsgegevens en uw afkomst uit Mosul. Deze feiten op zich staan echter niet ter discussie. De overige stukken die u voorlegde, i.c. de documenten betreffende uw studies en werkzaamheden en de dreigbrief werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij betwist daarbij de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst naar het jaarrapport 2014 van Human Rights Watch (stuk 3), een artikel van Human Rights Watch met betrekking tot de situatie van vrouwen in Iraakse gevangenissen (stuk 4), een artikel van Human Rights Watch met betrekking tot de veiligheidshandhaving door de Amerikaanse troepen (stuk 5),- een artikel van Amnesty International met betrekking tot de landen die de doodstraf toepassen, waaronder Irak. Verzoeker wijst daarbij op de algemene onveiligheid en het feit dat hij werd bedreigd voor het meewerken met de regering Maliki.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker geen argumenten aan ten aanzien van de bestreden beslissing. Na lezing van de bestreden beslissing en de gehoorverslagen is de Raad van oordeel dat de elementen op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag, op afdoende wijze steun vinden in het administratief dossier. Dienvolgens bevestigt de Raad de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

2.2.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt het risico bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet ingevolge de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, eveneens ongeloofwaardig geacht. Waar verzoeker aanvoert dat hij een risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van het meewerken met de regering Maliki, gaat verzoeker eraan voorbij dat zijn verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag als volstrekt ongeloofwaardig werd beschouwd, hij brengt geen enkel argument aan ter weerlegging van deze beoordeling.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade omwille van een gewapend binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, dat de situatie in Irak regionaal erg verschillend is en derhalve dient rekening te worden gehouden met de veiligheidssituatie in het gebied waar verzoeker van afkomstig is. Te dezen werd de veiligheidssituatie in de provincie Nineveh (Mosul) beoordeeld. Zo werd geoordeeld dat, hoewel de situatie de afgelopen jaren stabiel bleef, er geen ‘open combat’ gevoerd wordt. Er waren diverse veiligheidsincidenten en aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen, evenwel is het geweld in de provincie Nineveh doelgericht van aard waarbij voornamelijk het leger, de politie en Sahwa-leden worden geviseerd. De frequentie van grootschalige aanslagen ligt er beduidend lager dan in de provincie Bagdad. Op grond hiervan besloot de

commissaris-generaal dat verzoeker geen risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De stukken waar verzoeker naar verwijst, hebben respectievelijk betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Irak, de situatie van vrouwen in de Iraakse gevangenissen, het veiligheidsbeleid van de Amerikaanse troepen en de toepassing van de doodstraf. De Raad ziet niet in op welke wijze deze stavingsstukken een ander licht kunnen werpen op de hierboven vermelde motivering, evenmin licht verzoeker dit toe.

2.2.3. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. VERHAERT